

Joachim egy-egy kedves témáját számtalan variációban megfestette. Így történt a marseille-i öbölről készített „éjszakai impresszionista” tájképein is, amelyeken a jellegzetes alakú, úgynevezett „Béka-szikla” tűnik fel. (Nem messze található a Dumas *Monte Cristo grófjában* hallhatatlanná tett If vára.) Joachim a másolatokat nem nyereségvágyból készítette, inkább a tökéletes változat keresése céljából. Mikor az ismétlődéseket egy műértő számonkérte rajta, a Délmagyarországba magyarázó cikket írt *Mi a kópia* címmel. Joachim nem könnyű kezű akadémikus szalonpiktor volt, aki bármennyi másolatot legyártott egy-egy sikeres művéből, hanem eszmék által vezérelt idealista. Válaszában említette Monet – Duran Ruelnél látott – húsz vízililiomos variációját, valamint a kereső szellemű Nyolcak szellemi vezérét, Kernstok Károlyt, majd saját „kópiáit” az ideális eszménykép keresésével magyarázza: „a művész a magában rejlő legtökéletesebb fokú harmóniát soha ki nem fejezheti. Az ideál felé csak törekedni lehet. Ezekből következően el kell fogadnunk, hogy a művész, ha ugyanazt a témát többször festi, ez mindig a tökély felé való törekvés céljából történik.” Ugyanakkor sejthető, hogy az intenzív koloritú kései képek már inkább a kényszerű önismérlésről szóltak, nem pedig a tökély kereséséről.

